

je to jediné správné, na vyzařovanou samozřejmost, že pro naši víru nám už v nebi drží místo. Apoštol říká: „*Dejte si na to pozor*“ , právě to je něčím, co nás může od Krista daleko odvést.

A pak dojde na ty pokorné verše: „**Nemyslím, že bych již byl u cíle...**“, „**nemám za to, že jsem již u cíle...**“, „**běžím k cíli...**“. Je to jeho odpověď všem těm, kteří si mysleli, že již dosáhli zenitu víry, protože nejen věří, ale stojí za nimi také jejich zásluhy. Apoštol říká: „*Já to tak v žádném případě necítím, já jsem tím, který neustále zápasí o to, aby dosáhl dokonalosti, neustále tedy běžím, abych dosáhl cíle. A když jedním právě takto, pak mi jde Kristus laskavě naproti, bere mě za ruku a vede mě dál, díky mu za to*“.

Běžíme k cíli, bratři a sestry. U někoho je to zřejmé více, u někoho méně. - Někdo má osmdesát, někdo je mladší. Ale na tom nezáleží - cíl je na dohled, to znamená zároveň ještě před námi. Billy Graham napsal ve svém stárnutí a stáří knižičku: „*Když je domov nadohled*“ - Pán ví jak je tomu právě s námi, ale domov je nadohled.

Líbí se mi ta apoštolova pokora, která tu jakoby stojí proti všem vyhlášeným pravdám: „**Nemyslím, že bych již byl u cíle...**“, „**nemám za to, že jsem již u cíle...**“. Je to pokora víry proti všem samozřejmostem, které se chtějí neustále znovu prosazovat. Vždyť přesně tak je tomu s naším životem - co my víme. Ale něco přece jen víme - to důležité - máme před sebou dobrý Boží cíl. A tu apoštol říká, právě o něj, a jen o něj mi jde: „**Cokoli mi bylo ziskem, to jsem pro Krista odepsal jako ztrátu... a pokládám to za nic**“.

K tomuto cíli běžím, tohoto cíle chci dosáhnout, tohoto dokonalého cíle se chci zmocnit - pro něj nasazuji vše. Ta apoštolova řeč je velikou výzvou. A on to také v závěru řekne: „**Bratři-sestry, napodobujte mě**“, nebo také „**bud'te moji spolunapodobitelé**“. On to říct může, on skutečně pro Krista vydal vše. První před ním byl Kristus, on napodobuje Krista a nás ostatní zve, abychom zase napodobovali jej jako Kristova služebníka, nebo abychom napodobovali Krista spolu s ním.

Amen.

Běžíme k vyhlášenému cíli

Hošťálková 10. 11. 2024 (bohoslužby pro seniory)

Písňe: 245, 244, pěvecký sbor, 63, 679

Čtení z Písma: ep. Filipenským 3, 2 - 16

Text kázání: ep. Filipenským 3, 12 - 14

„Nemyslím, že bych již byl u cíle anebo již dosáhl dokonalosti; běžím však, abych se jí zmocnil, protože mne se zmocnil Kristus Ježíš. Bratři-sestry, já nemám za to, že jsem již u cíle; jen to mohu říci: zapomínaje na to, co je za mnou, upřen k tomu, co je přede mnou, běžím k cíli, abych získal nebeskou cenu, již je Boží povolání v Kristu Ježíši.“

Milí bratři a sestry,

velmi mne těší, že tu můžeme být s vámi a děkuji za tuto příležitost že tu (po 2,5 letech) můžeme být spolu s vámi a v tomto obsazení se s vámi opět vidět. Vzpomínáme na ty mnohé, kteří tu byli většinou s námi a už jsou u Pána - třeba s. Valchářová, Hluchá, Nevolová, Kovaldová, Galetková, Šabršulová, Šmigurová, br. Mirek Šabršula, Jožka Uhřík, Láďa Pařenica a mnoho dalších. Odešli z „církve bojující“ do „církve zvítězilé“, jak vyznávala stará Jednota bratrská. Ale zdraví nás a na nás myslí - ještě z církve bojující - sestra Čablíková, která měla v úterý narozeniny a spolu s manželem odešli k synovi do Valašského Meziříčí.

Ale nejde nám dnes jen o vzpomínky, to by bylo velmi málo, třebaže bychom mohli takto vzpomínat velmi dlouho. Vzpomínky jsou dobré, potěší, ale příliš nepomohou. Ve své řeči do sboru ve Filipis to nedělá ani apoštol Pavel. Hledí dopředu, „*zapomíná na to, co je za ním*“, aby se náhodou někde nezasekl u vzpomínek a

„*upře svůj pohled k tomu, co je před ním*“. A před ním je zápas, běh o cenu, běh k cíli. Jde o mnoho.

Apoštol na tom - jak víme - není nejlépe, zamilovaný dopis Filipským píše patrně z římského vězení. Jeho situace, co se týká týká budoucnosti, růžová není. Těžko si už dovedeme představit situaci, kdy musí člověk pro víru trpět. V takových situacích je víra těžce prověřována. Chraň nás toho Pán Bůh.

Apoštol na svou situaci ale nedbá - důležité je odevzdat to, co mu bylo svěřeno - odkaz na Ježíše Krista jako Spasitele všech. Velmi pokorně a laskavě právě toto dosvědčuje, ne přesvědčuje: „**Nemyslím, že bych již byl u cíle...**“. Neslyšíme tu žádné triumfalistické postoje a výpovědi, ví, že nejsou na místě. Ještě jsme na cestě, uprostřed nejrůznějších výzev a zápasů - zápasíme, padáme, vstáváme, ještě nejsme u cíle, to dokonalé, nebo dokonalost sama je ve výhledu.

Apoštol v těch krátkých třech verších třikrát zmíní slovo „cíl“ - - to není jen tak: „**Nemyslím, že bych již byl u cíle...**“, „**nemám za to, že jsem již u cíle...**“, „**běžím k cíli...**“. Ukazuje tím, že „cíl“, do kterého máme doběhnout, je mimořádně důležitým. A cesta k tomuto dobrému cíli je něčím, co stojí za vydání veškerého úsilí. - Nejde jen o to doběhnout, ale také dorazit do cíle. Start a cíl - tím je vymežován také náš lidský život. „Běžím“, nebo „usilovně běžím“ - dosvědčuje apoštol.

Můžeme se ptát, co za tímto slovem „cíl“ vidí dnešní člověk. Dospěli bychom asi k tomu, že má mnoho cílů - a staví si před sebe stále nové, zvláště člověk mladý... Dělat všechno pro to, abych se měl dobře, nic mi nechybělo a hlavně, abych byl při tom všem zdravý.

Mnozí s velkým zaujetím sledovali volby v Americe - jaké možnosti se otevřou a kudy se bude svět ubírat (k horšímu nebo lepšímu), když bude zvolen ten nebo onen. Někteří jsou spokojení, jiní posmutnělí, ještě jiní rozpačití. V televizi dali slovo jednomu americkému křesťanskému sboru. Jeho kazatel tam řekl: „*Půjdeme volit, ale nespolehnáme na toho ani onoho, vždyť naším Spasitelem je Ježíš Kristus*“. - Krásné. Dobře že to mohli slyšet také lidé u nás, které už tyto souvislosti nenapadají.

Když člověku ale přibývá let postupně se stává skromnějším, už si toho moc nepřeje - hlavně být trochu zdravý a na dosahování nějakých cílů už většinou nemá ani pomyšlení - stárnutí je častokrát bezcílné, hlavně když je člověk na své stárnutí sám a nemá nikoho s kým by se mohl o své radosti i starosti sdílet.

Ale tu apoštolův text dopisu Filipským nastavuje otázku: Ví dnešní člověk něco o skutečném cíli života? Víme o něm dobře my? Nebo se - za tím vším, co považujeme za důležité, čeho bychom třeba ještě chtěli dosáhnout - ztrácí i nám? Mít cíl, mít pravý, dobrý cíl před očima - to je důležité, o něm apoštol mluví tak zaujatě a s takovou naléhavostí; o vyhlášeném cíli, kterým je „*nebeská cena*“, „*církev zvítězilá*“. Tento cíl je před námi, zaměřme se na něj.

Často si vzpomenu na sestru Vlastu Šťastnou. Poznal jsem ji tady v penzionu nahoře a poznal jsem ji jako ženu, které nešlo o nic víc, než o to, aby se s druhými podělila o svou odevzdanost Pánu Ježíši Kristu. Pak přesídlila do domova pro seniory v Podlesí u Val.Meziříčí. Jejím největším trápením tam bylo, že jejímu svědectví víry, nechtěl nikdo naslouchat. Sám to trochu zakouším, když jsem teď v důchodu. Mám tam sousedy - dědky jako já - často si na (jejich nebo naši) zahradě u piva (jak jinak) povídáme a oni mi říkají: „*Víš ty máš svoje a já mám svoje*.“ Jeden, takový hromotluk, měl nádor v krku, nebylo jisté jestli to přežije, ale dostal se z toho. Řekl jsem mu: „*Pavle, všichni naši vnuci, se kterými tady na ulici žertuješ a oni s tebou, se za tebe každý večer modlili*“ - slzička v oku, neříkal nic. Jinému říkám: „*Miky, ty máš v hlavě taky jenom ten svůj fotbal a ryby, proč se nechceš zamyslet nad něčím hlubším, vždyť jsi kdysi ministroval v kostele*.“ Ano, směji se jejich ostrovtipu a dělnické mluvě, ale zároveň je mi smutno nad tou vnitřní vyprázdněností.

Když apoštol mluví o zaměření svého života k cíli, pak ví, že tento cíl se nám může také ztrácet z očí. Má před očima jistě nejen Filipský sbor a ví, kolik tam je těch, kteří by chtěli člověka o tento výhled k cíli připravit. Říká: „**Dejte si pozor na ty špatné dělníky, na tu rozřízku...**“ - Místo „*obřízky*“ - „*rozřízka*“. Místo toho, co sjednocuje a spojuje na jedné cestě víry, co vede do smlouvy s Bohem i lidmi víry, rozdělení, které všechno ničí a boří.

Kolik je toho také dnes, co nás chce připravit o tento požehnaný výhled k cíli. A nejde jen o to, co na nás útočí zvenčí, ale především o to, co nám může ubližovat zevnitř - pýcha, naše domnělé všelijaké zásluhy - i apoštol vyjmenovává, na co všechno by mohl být právem pyšný - i na to, že právě naše vidění věcí